

Sygn. akt **II K 1162/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Michał Krasowski

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Wolskiej

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach: E. D. i E. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2018 roku i 16 lutego 2018 roku w P.

sprawy **R. M.**, syna Z. i J. z domu B., urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 4 października 2016 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, po uprzednim włamaniu do domu mieszkalnego małż. B. i P. R., dokonany przez wyważenie drzwi tarasowych mieszkania, dokonał na ich szkodę zaboru mienia w postaci biżuterii – pierścionka z białego złota z brylantem wartości 300 Euro, dwóch złotych pierścionków z brylantami łącznej wartości 1500 Euro, dwóch złotych łańcuszków z wisiorkami wartości 900 Euro, złotych kolczyków wartości 350 złotych oraz zegarka męskiego marki O. (...)m wartości 3300 Euro, zegarka marki C. (...) wartości 4000 złotych, aparatu fotograficznego o wartości 1200 złotych i kamery marki P. oraz walut 3000 Euro i 500 dolarów, powodując tym łączną szkodę w wysokości 45 654,70 złotych na rzecz w/w osób i (...) S.A. w W., po czym w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy, użył wobec P. R. przemocy polegającej na szarpaniu go, biciu i przewróceniu na meble, a także gazu paralizującego, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. po odbyciu w okresach od 14.10.2013r. do 08.04.2014r., od 20.06.2014r. do 05.11.2014r., od 08.12.2014r. do 13.04.2015r. i od 08.05.2015r. do 20.07.2015r. kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w sprawie o sygn. akt III K 629/17 wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2017 roku za czyn z art. 279 § 1 k.k. w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności

tj. o czyn z art. 281 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **R. M.** uznaje za winnego tego, że w dniu 4 października 2016 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, po uprzednim wyważeniu drzwi tarasowych domu mieszkalnego położonego w P., należącego do B. i P. małżonków R., dokonał na szkodę B. i P. małżonków R. zaboru w celu przywłaszczenia z wnętrza ich domu mieszkalnego mienia w postaci pierścionka z białego złota z brylantem, dwóch pierścionków z żółtego złota z brylantami, dwóch łańcuszków złotych z medalikiem, kolczyków z cyrkonią, zegarka marki O. (...)m, zegarka marki C. (...), aparatu fotograficznego marki S., kamery marki P., gotówki wartości 3000 euro i 500 dolarów amerykańskich, o łącznej wartości szkody 48925,80 złotych na rzecz w/w osób i (...) S.A. w W., a następnie w celu utrzymania się w posiadaniu bezprawnie zabranych rzeczy bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użył przemocy wobec P. R. polegającej na szarpaniu, uderzaniu pięścią w twarz i popychaniu na skutek czego P. R. upadł na stolik, który uległ zniszczeniu, to jest czynu stanowiącego występki z art. 281 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody zobowiązując go do zapłaty na rzecz B. R. i P. R., solidarnie kwoty (...) (cztery tysiące dziewięćset dziewięć) złotych 9 (dziewięć) groszy;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody zobowiązując go do zapłaty na rzecz (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 22 827 (dwadzieścia dwa tysiące osiemset dwadzieścia siedem) złotych 35 (trzydzieści pięć) groszy;

IV. zabezpieczone w sprawie ślady kryminalistyczne ujęte w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/429/16/P na k. 23-24 akt sprawy nakazuje pozostawić w aktach sprawy, przy czym dowody w postaci śladów zapachowych przechowywać w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w Puławach;

V. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych pod pozycjami 1-5 wykazu dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/429/16/P na k. 23-24 akt sprawy;

VI. na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt *II K 1162/17*

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. R. i B. R. mieszkają w domu jednorodzinnym w P. wraz z dwójką swoich dzieci. Dom posadowiony jest na działce, w której w tylnej części znajduje się las. Na działce na której rośnie las znajduje się metalowe ogrodzenie, w pozostałej części działka ogrodzona jest drewnianym płotem. Drzwi tarasowe wychodzące na las otoczone są drewnianym tarasem.

Dowód: zeznania B. R. (k. 400, k. 29v.-30); protokół oględzin miejsca (k. 2-8); dokumentacja fotograficzna (k. 51-55).

W dniu 4 października 2016 roku ok. godziny 16:30 P. R. wraz z swym ojcem i dwójką swoich dzieci wyjechał samochodem swojego ojca ze swojego domu. Kiedy P. R. opuszczał dom wszystkie okna i drzwi były pozamykane, w okolicy nie zauważył niczego podejrzanego. P. R. zaprowadził swoje dzieci na basen, potem jego ojciec zawiózł go do salonu rowerowego, gdzie odebrał rower. Rowerem P. R. wrócił do swojego domu jednorodzinnego. Czas nieobecności P. R. w domu wynosił około 20 – 30 minut. Po tym jak P. R. wjechał na teren posesji – najpierw otworzył bramę garażową, potem drzwi garażowe – pozostawił rower w garażu przydomowym. W garażu usłyszał dochodzące z wnętrza domu męskie głosy. P. R. przeszedł w kierunku części mieszkalnej budynku i kiedy otworzył drzwi mieszkania, przy drzwiach zobaczył mężczyznę w czarnej kominiarce, mającego około 180 cm wzrostu, mocnej budowy ciała. P. R., kiedy zorientował się nakrył włamywacza, doskoczył do niego, mężczyźni zaczęli się szarpać, przesunęli w kierunku salonu. Mężczyzna w kominiarce uderzał P. R. pięściami po twarzy, popychał, szarpał, na skutek czego ten upadł na stolik, w którym wyłamały się nogi. Kiedy P. R. szarpał się z mężczyzną, którego napotkał przy wejściu do domu nadbiegł drugi mężczyzna. Wówczas jeden z mężczyzn wydał polecenie użycia wobec P. R. gazu łzawiącego, który został rozpylony w jego kierunku. Obaj mężczyźni uciekli z domu przez drzwi tarasowe w kierunku lasu, po chwili podążył za nimi P. R., ale zawrócił. Pobiegł do samochodu i pojechał w kierunku drogi biegnącej z drugiej strony lasu. Kiedy P. R. jechał ulicą zobaczył zaparkowany samochód osoby marki A. (...) koloru granatowego, o początkowym numerze rejestracyjnym (...). Kiedy P. R. stanął przed tym samochodem, kierujący samochodem A. dynamicznie wycofał samochód i bardzo szybko odjechał. P. R. po zachowaniu kierującego nabrał podejrzeń, iż kierujący tym samochodem może mieć związek z włamaniem do jego domu i podążył za tym samochodem, W miejscowości S. P. R. stracił kontakt wzrokowy z samochodem marki A..

Dowód: zeznania P. R. (k. 399v.-400, k. 10v.-11v., k. 252v.-253); zeznania B. R. (k. 400, k. 29v.-30); protokół oględzin miejsca (k. 2-8).

Na teren posesji dwaj mężczyźni dostali się od strony lasu, gdzie przecięli metalowe ogrodzenie. Następnie wyważyli drzwi tarasowe domu. W środku domu mężczyźni ci zabrali celem przywłaszczenia mienie ruchome należące do B. i P. małżonków R. w postaci pierścionka z białego złota z brylantem, dwóch pierścionków z żółtego złota z brylantami, dwóch łańcuszków złotych z medalikiem, kolczyków z cyrkonią, zegarka marki O. (...)m, zegarka marki C. (...), aparatu fotograficznego marki S., kamery marki P. oraz gotówki wartości 3000 euro i 500 dolarów amerykańskich. Rzeczy te zostały zabrane z sypialni znajdującej się na piętrze budynku.

Dowód: zeznania P. R. (k. 399v.-400, k. 10v.-11v., k. 252v.-253); zeznania B. R. (k. 400, k. 29v.-30); protokół oględzin miejsca (k. 2-8); notatka pooględzinowa (k.16); kserokopia dokumentów dotycząca zegarka (k. 31-32); dokumentacja fotograficzna (k. 51-55).

Podczas oględzin miejsca zdarzenia ujawniono w domu pokrzywdzonych dwie czapki sportowe z daszkiem – jedną z nich na tarasie, drugą na piętrze, w sypialni na półce – biblioteczce. Obie czapki nie należą do P. i B. małżonków R., ani innych domowników. Nadto na miejscu włamania ujawniono narzędzia w postaci dłuta, śrubokrętu oraz puszki z gazem. Na miejscu zabezpieczono również ślady zapachowe jak i traseologiczne, w tym na zabezpieczonych narzędziach oraz czapkach wyodrębniono ślady zapachowe, odciski palców (wyłącznie na rękojeści dłuta z czarno – pomarańczową rękojeścią ujawniono część śladów linii papilarnych, które zakwalifikowano do badań) oraz materiał biologiczny. Na czapce ujawnionej na piętrze, w sypialni na półce – biblioteczce zabezpieczono ślad biologiczny zgodny z materiałem porównawczym (wymaz z jamy ustnej) pobranym od R. M..

Dowód: zeznania P. R. (k. 399v.-400, k. 10v.-11v., k. 252v.-253); zeznania B. R. (k. 400, k. 29v.-30); protokół oględzin miejsca (k. 2-8); notatka pooględzinowa (k.16); dokumentacja fotograficzna (k. 51-55); opinia z zakresu badań daktyloskopijnych (k. 43-49, k. 128-130); opinia z zakresu badań traseologicznych (k. 74-85, k. 266-298); opinia z zakresu badań genetycznych (k. 116-120, k. 122-124, k. 239-241); opinia z zakresu badań osmologicznych (k. 209-213); protokół pobrania materiału porównawczego (k. 161, k. 162, k. 189).

Wartość skradzionego mienia należącego do P. R. i B. R. wyniosła 48 925,80 złotych. Dom mieszkalny P. i B. małżonków R. był ubezpieczony w (...) S.A. z siedzibą w W. również na wypadek kradzieży. Z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia P. R. i B. R. ubezpieczyciel wypłacił kwotę 45 654,70 złotych tytułem odszkodowania, która to kwota objęła nie tylko wartość skradzionego mienia ruchomego, ale również kosztorys naprawy uszkodzeń czy wartość uszkodzonych mebli. W zakresie wartości skradzionych banknotów przyznana została kwota odszkodowania w wysokości 5000 złotych jako wysokość 10% sumy ubezpieczenia.

Dowód: potwierdzenie realizacji przelewu (k. 254); kserokopia polisy (...) (k. 255-256); pismo (...) S.A. (k. 301); zeznania P. R. (k. 399v.-400, k. 10v.-11v., k. 252v.-253).

Na podstawie zabezpieczonych na miejscu zdarzenia śladów zapachowych, śladów podeszw obuwia, ujawnionych śladów linii papilarnych z rękojeści dłuta z czarno – pomarańczową rękojeścią – zakwalifikowanych do badania oraz wymazów z których pobrano próbki do badań genetycznych, przeprowadzono w sprawie badania osmologiczne, daktyloskopijne, traseologiczne i genetyczne. W wydanych w sprawie opiniach nie stwierdzono, aby zabezpieczone ślady zapachowe, w tym pobrane z czapek czy narzędzi były zgodne zapachowo z materiałem porównawczym pobranym od R. M., nadto ślady linii papilarnych ujawnione na rękojeści dłuta z czarno – pomarańczową rękojeścią nie były zgodne z odciskami linii papilarnych palców rąk i dłoni R. M.. Również ślady podeszw obuwia zabezpieczone w domu należącym do P. i B. małżonków R. nie wykazywały zgodności z podeszwami obuwia zabezpieczonych od R. M. w dniu 23 października 2017 roku. Oprócz zgodności próbek uzyskanych z wymazu otoka i daszka czapki z daszkiem zabezpieczonej na piętrze budynku mieszkalnego P. i B. małżonków R., w sypialni na półce – biblioteczce – pozostałe próbki nie były zgodne z profilem DNA uzyskanym z materiału biologicznego pobranego od R. M..

Dowód: opinia z zakresu badań daktyloskopijnych (k. 43-49, k. 128-130); opinia z zakresu badań traseologicznych (k. 74-85, k. 266-298); opinia z zakresu badań genetycznych (k. 116-120, k. 122-124, k. 239-241); opinia z zakresu

badania osmologicznych (k. 209-213); protokół pobrania materiału porównawczego (k. 161, k. 162, k. 189); protokół oględzin miejsca (k. 2-8).

Oskarżony R. M. (k. 398v.-399, k. 154-155, k. 157-157v., k. 303-303v.) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 6 września 2017 roku wyjaśnił, iż trudno jest mu powiedzieć, co robił rok temu, zaprzeczył jednak aby miał z zarzucanym mu czynem cokolwiek wspólnego. Zaprzeczył, aby miał czapki sportowe z daszkiem, nie chodził w nich. Okazane mu czapki zabezpieczone na miejscu zdarzenia nie rozpoznał, aby stanowiły jego własność, nie wiedział do kogo należą, zaprzeczył aby kiedykolwiek takiej czapki używał. Nie wiedział w jaki sposób na jednej z okazanych mu czapek znajdował się jego materiał genetyczny, możliwe że dotykał takiej czapki, przymierzał ją, ale nie potrafił wskazać okoliczności w jakich mogłoby do tego dojść. Podejrzany wyjaśnił, iż przymierzał wiele czapek, mógł ją również przymierzyć w sklepie, ale nie przypominał sobie, aby czapkę ujawnioną na piętrze domu stanowiącego własność P. i B. małżonków R., w sypialni na półce – biblioteczce od kogoś przymierzał.

Oskarżony R. M. był karany sędownie (k.201-202; odpis wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 6 grudnia 2013 roku w sprawie sygn. IV K 796/13 k. 226; odpis wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 19 kwietnia 2011 roku w sprawie sygn. IV K 350/11 k. 227), w tym za przestępstwa przeciwko mieniu (odpis wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 31 maja 2017 roku w sprawie sygn. III K 285/17 k. 191; odpis wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 4 sierpnia 2017 roku w sprawie sygn. III K 629/17 wraz z protokołem posiedzenia k. 230-232; odpis wyroku Sadu Rejonowego w Lublinie z dnia 14 listopada 2000 roku w sprawie sygn. III K 1231/00 k. 218; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 3 czerwca 2005 roku w sprawie sygn. III K 395/03 wraz z odpisem postanowienia Sadu Rejonowego w Lublinie z dnia 1 września 2005 roku i odpisem wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 14 grudnia 2005 roku w sprawie sygn. V Ka 1181/05 k. 219-221). Od 6 września 2017 roku, na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 7 września 2017 roku w sprawie sygn. II Kp 394/17 R. M. jest tymczasowo aresztowany (postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 28 września 2017 roku w sprawie sygn. XI Kz 719/17 (k. 194-196). Od dnia 6 września 2017 roku wobec R. M. wprowadzono do wykonania karę pozbawienia wolności ze sprawy sygn. III K 285/17 oraz karę pozbawienia wolności ze sprawy sygn. III K 629/17 (zawiadomienia o wykonaniu kary wobec tymczasowego aresztowanego k. 172, k. 188, k. 366-367; obliczania kary k. 192, k. 233).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego (k. 398v.-399, k. 154-155, k. 157-157v., k. 303-303v.) co do okoliczności zarzucanego mu czynu nie zasługują na wiarę. Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia ich wiarygodności w zasadniczym zakresie sprawy, iż oskarżony nie ma z zarzucanym czynem nic wspólnego, a nadto nie miał czapki sportowej jaką zabezpieczono na miejscu (na piętrze domu pokrzywdzonych, w sypialni na półce – biblioteczce), taka czapka nie stanowiła jego własności i nie chodził w takiej. W zakresie obecności materiału genetycznego oskarżonego na jednej z zabezpieczonych na miejscu czapek wyjaśnił, iż możliwe że dotykał takiej czapki, przymierzał ją, ale nie potrafił już wskazać okoliczności w jakich mogłoby do tego dojść. Oskarżony wyjaśnił, iż przymierzał wiele czapek, mógł ją również przymierzyć w sklepie, ale nie przypominał sobie, aby czapkę na której ujawniono jego materiał genetyczny od kogoś przymierzał. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne z kilku przyczyn. Należy wskazać, iż z czapki sportowej (śląd nr 16) ujawnionej na piętrze domu mieszkalnego pokrzywdzonych, w sypialni na półce – biblioteczce, pobrano materiał genetyczny z okolicy otoka w wewnętrznej części czapki, z której wymazu pobrano próbkę oznaczoną numerem (...)1/16. Nadto ze środkowej części daszka czapki, przy krawędzi, pobrano materiał genetyczny z którego to wymazu następnie pobrano próbkę oznaczoną numerem (...)2/16. Na czapce tej zabezpieczono również włosy ludzkie koloru jasnego, lecz z uwagi na brak pozostałości pochweczek cebulek włosów nie zostały zakwalifikowane do badania jądrowego DNA. Z próbek uzyskanych z wymazu czapki stwierdzono podczas badań izolacji DNA oraz ilościowego oznaczenia DNA obecność ludzkiego materiału biologicznego, w tym wyizolowano mieszaniny DNA z których ilościowo większy składnik DNA był zgodny z DNA oskarżonego (zarówno w zakresie próbki z wymazu otoka czapki jak i daszka czapki). Wyjaśnienia oskarżonego, iż doszło do przypadkowego przeniesienia jego materiału biologicznego na zabezpieczoną na miejscu zdarzenia czapkę, gdy ten przymierzał ją

np. w sklepie są więc niewiarygodne, gdyż ujawniona czapka (jako ślad nr 16) była pobrudzona, nosiła widoczne ślady użytkowania, jak i zmechacenia, stąd nie była czapką nową, nie noszącą śladów użytkowania i taką na której pozostawiony materiał biologiczny oskarżonego utrzymał się w takich warunkach, iż krótkotrwałe użycie czapki przez oskarżonego wystarczało, aby utrwalał się na niej wyłącznie materiał biologiczny z DNA oskarżonego. Na ujawnionej na miejscu zdarzenia czapce wyizolowano mieszaninę DNA, ale ilościowo, czyli wynikającego z częstości użytkowania, w tym dłuższego wyeksponowania przedmiotu na działanie nośnika materiału genetycznego DNA oskarżonego jako jedyne mogło zostać poddane badaniu i wykazało zgodność z pobranym od oskarżonego materiałem biologicznym. Powyższe wyklucza przypadkowe zanieczyszczenie dowodu w postaci czapki materiałem genetycznym oskarżonego, a więc przeniesienie jego materiału genetycznego na ten przedmiot i dowodzi tym jego intensywnego używania przez oskarżonego. Gdyby przedmiot w postaci czapki sportowej (śląd nr 16) nosił ślady DNA oskarżonego wyizolowanego jako składnik DNA ilościowo mniejszy ujawniony z mieszaniny DNA możliwym byłoby rozważanie zasadności przypadkowego przeniesienia przez oskarżonego jego materiału genetycznego na ten przedmiot. Jednak niejasne okoliczności w jakich mogłoby do tego dojść, jak i stan użytkowania samej czapki, większa, dominująca obecność DNA oskarżonego na zabezpieczonej w sprawie czapce, w tym jego DNA zostało ujawnione zarówno na próbce z wymazu otoka czapki jak i daszka, wyklucza iż materiał biologiczny oskarżonego noszący jego DNA został na czapce sportowej koloru granatowego naniesiony w sposób przypadkowy, wynikający jak wyjaśnia oskarżony z przymierzenia czapki, a więc jednorazowego jej użycia. Skoro sam oskarżony wyjaśnił iż nie miał czapek sportowych z daszkiem, nie chodził w nich, stąd oskarżony wykluczył aby użytkował stale czapkę sportową na której mogłoby zebrać się materiał biologiczny z jego DNA, niemniej jednak jednorazowe użycie czapki wyklucza takie zebranie i utrwalenie materiału biologicznego jaki został ujawniony na zabezpieczonej w sprawie czapce (śląd nr 16).

Skoro oskarżony miał w zwyczaju przymierzać czapki sportowe, ale już takich czapek nie użytkował stale, nie można uznać iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie w świetle wydanych w sprawie opinii genetycznych były wiarygodne. Raz jeszcze należy pokreślić, iż przeprowadzone w sprawie badania wykazały, iż z wymazów pobranych z czapki granatowej zabezpieczonej jako ślad nr 16 ilościowo większościovym DNA męskim był DNA mężczyzny o dominującym układzie systemu genów zgodnego z genotypem oskarżonego. Ilościowo mniejsze składniki DNA nie zostały zakwalifikowane do analizy porównawczej. Porównując więc zarówno wydane w sprawie opinie genetyczne jak i wyjaśnienia oskarżonego, należy wyjaśnienia oskarżonego zarówno co do sprawstwa zarzucanego mu czynu jak i okoliczności w jakich na ujawnionej czapce sportowej (śląd nr 16) ujawniono DNA oskarżonego uznać za niewiarygodne.

Zeznania P. R. (k. 399v.-400, k. 10v.-11v., k. 252v.-253) zostały obdarzone wiarą w całości. Pokrzywdzony zeznał w jakich okolicznościach natknął się na włamywaczy w swoim domu, w tym wskazał godziny w jakich opuścił miejsce zamieszkania i kiedy powrócił na rowerze, stąd sprawcy włamania nie usłyszeli przybycia właściciela do domu i zostali zaskoczeni in flagrante delicto. Zeznania tego świadka są również wiarygodne w zakresie wskazania przemocy jakiej użyto wobec niego celem utrzymania się w posiadaniu bezprawnie zabranych z jego domu rzeczy. Zeznania pokrzywdzonego w całości są logiczne, wyważone, konsekwentne, w tym świadek nie starał się zeznawać kategorycznie o okolicznościach, których z uwagi na dynamiczny charakter zdarzenia nie zapamiętał w szczegółach. Świadek zeznał jednak na rozprawie w dniu 16 lutego 2018 roku, po tym jak zobaczył sylwetkę oskarżonego, iż jego postura była zgodna z sylwetką sprawcy, który stosował wobec niego przemoc. Świadek nadto zeznał logicznie i spójnie w zakresie wartości skradzionego mienia na szkodę jego i jego żony, które to zeznania są zgodne z informacjami ubezpieczyciela, w tym o kwocie wypłaconego odszkodowania. Zeznania świadka w zakresie podjętego przez niego pościgu za sprawcami, którzy zbiegli z miejsca włamania, jak i pościgu za granatowym samochodem osobowym A., który zakończył się w miejscowości S., gdy świadek utracił kontakt wzrokowy z tym samochodem, nie wniosły nic znaczącego do sprawy, gdyż próba użycia psa tropiącego jak i weryfikacja ujawnionych numerów rejestracyjnych samochodu nie przyniosła efektu. Niemniej jednak zeznania świadka w tym zakresie wykazały, iż podjął on próbę ujęcia sprawców, co znajduje również potwierdzenie w podjętych działaniach śledczych, w tym iż pies tropiący utracił ślad w miejscowości S., a odczytane z zapisu monitoringu numery rejestracyjne pojazdu nie zostały ustalone, co wskazuje iż najprawdopodobniej zostały one podrobione.

Świadek B. R. (k. 400, k. 29v.-30) zeznawała na okoliczności w jakich dowiedziała się o włamaniu do jej domu, o czym dowiedziała się od męża P. R. podczas rozmowy telefonicznej z nim. Zeznania tego świadka konsekwentnie wskazały mienie, które zostało skradzione z domu świadka, jak i jego wartość. Zeznania te, jako logiczne i spójne i konsekwentne zostały obdarzone wiarą w całości i wykorzystane w czynionych w sprawie ustaleniach faktycznych.

W. C. (k. 400v.-401, k. 91v.) zeznał na okoliczności, iż kilka miesięcy przed przesłuchaniem (4 stycznia 2017 roku), jesienią, około godziny 18:00 spotkał w miejscowości S. nieznanego mu mężczyznę, który zapytał o to w jakiej miejscowości się znajduje. Mężczyzna ten miał ok. 175 cm wzrostu, na głowie miał założony kaptur, budowę ciała mocniejszą. Podczas okazania świadkowi oskarżonego na rozprawie w dniu 16 lutego 2018 roku świadek nie rozpoznał oskarżonego jako mężczyznę, który pytał go w jakiej miejscowości się znajduje, zarówno po jego sylwetce czy barwie głosu. Twarzy mężczyzny, którego spotkał świadek nie widział. Stąd zeznania tego świadka nie miały znaczenia w sprawie, gdyż nie można była przyjąć na ich podstawie, aby oskarżony był mężczyzną, którą spotkał świadek, ani aby ten mężczyzna był w jakikolwiek sposób związany ze zdarzeniem będącym przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu, z uwagi chociażby na trudność w określeniu daty w której świadek spotkał mężczyznę o którym zeznał.

Sąd w całości podzielił wnioski opinii daktyloskopijnych (k. 43-49, k. 128-130), w ramach których ujawniono ślady linii papilarnych nadających się do identyfikacji na jednym z zabezpieczonych na miejscu zdarzenia narzędzi. W ramach porównania ujawnionych śladów ze śladami linii papilarnych pozyskanymi od oskarżonego nie stwierdzono ich zgodności. W sprawie zostały również wydane opinie traseologiczne (k. 74-85, k. 266-298). Wynika z nich, iż zabezpieczone na miejscu zdarzenia ślady podszew obuwia nie są zgodne z podszewami obuwia pozyskanego od oskarżonego. Z kolei w opinii z zakresu badania osmologicznego (k. 209-213) nie stwierdzono zgodności zapachowej pomiędzy zabezpieczonym materiałem dowodnym a materiałem porównawczym pobranym od oskarżonego. Z kolei w ramach opinii z zakresu badań genetycznych (k. 116-120, k. 122-124, k. 239-241) pobrano wymazy z zabezpieczonych dowodów, z których następnie wyodrębniono próbki, z których dokonano izolacji DNA oraz ilościowego jego oznaczenia. W ramach tych badań na czapce z daszkiem oznaczonej jako ślad nr 16 ujawniono dominujący profil męski DNA zgodny z genotypem oskarżonego. Pozostałe próbki materiału biologicznego uzyskane z zabezpieczonych dowodów nie nosiły śladów materiału biologicznego z DNA oskarżonego (druga czapka, wkrętak, dłuto i pojemnik na gaz; część próbek nie kwalifikowała się do analizy porównawczej).

Wszystkie z wydanych w sprawie opinie są pełne i szczegółowe, stąd brak jest podstaw do kwestionowania ich wyników. Niemniej jednak nie wszystkie stały się podstawą kategorię ustaleń faktycznych sprawy, w tym nie podważyły ustalenia Sądu o sprawstwie oskarżonego. Opinie daktyloskopijne jak i traseologiczne nie stanowiły podstaw do dokonania ustaleń faktycznych, gdyż z jednej strony wyłącznie na jednym z zabezpieczonych na miejscu zdarzenia narzędzi ujawniony ślady linii papilarnych nadające się do analizy, pozostałe nie nadawały się do badań, z kolei w ramach badań traseologicznych porównano ślady podszew obuwia ujawnionych na miejscu zdarzenia z obuwiem zabezpieczonym od oskarżonego w dniu 23 października 2017 roku podczas przeszukania w zakładzie karnym, w którym oskarżony odbywał karę pozbawienia wolności, a więc w okresie czasu ponad roku od zdarzenia. Nie ma więc podstaw do przyjęcia, iż zabezpieczone od oskarżonego obuwi jest jedynym z jakiego oskarżony korzystał, jak i korzystał z niego w dacie zdarzenia. Niemniej, z kategorię wniosków opinii genetycznej wynika, iż na czapce z daszkiem ujawnionej na miejscu zdarzenia pozyskano wymaz z materiałem biologicznym o profilu DNA zgodnym z genotypem oskarżonego, co umiejscawia oskarżonego na miejscu zdarzenia, w tym w pomieszczeniu gdzie sprawcy dokonali zaboru mienia w celu jego przywłaszczenia, a nadto z zeznań świadka P. R. wynika zgodność postury oskarżonego ze sprawcą, który używał wobec pokrzywdzonego przemocy celem utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy, przy czym przemocy tej oskarżony użył bezpośrednio po dokonanej kradzieży. Stąd każda z wydanych w sprawie opinii jest ważnym dowodem w sprawie, jednak dowody z opinii z zakresu badań daktyloskopijnych, traseologicznych i osmologicznych nie stanowiły podstaw do dokonania ustaleń faktycznych, a więc również dowodu winy czy niewinności oskarżonego.

W ramach badania daktyloskopijnego poprzedzającego wydanie opinii ujawniono ślady linii papilarnych nadające się do identyfikacji wyłącznie na jednym narzędziu, które porównane z wzorem linii papilarnych oskarżonego

nie wykazały zgodności. Jednak z uwagi na ujawnienie wyłącznie na jednym narzędziu śladów linii papilarnych nadających się do badania, wnioski opinii daktyloskopijnych nie stanowią kategorię dowodu niewinności oskarżonego. Z kolei w ramach ekspertyzy osmologicznej, mając w polu widzenia, iż negatywny wynik identyfikacji nie wskazuje w sposób pewny, że molekuly zapachowe zabezpieczone na miejscu zdarzenia nie zostały pozostawione przez oskarżonego, chociażby ze względu na to, że utrwalony molekuł zapachu był zbyt mały, stąd jej wnioski również nie stanowią dowodu kategorię dowodu niewinności oskarżonego. Należy w tym miejscu wskazać, iż wnioski z opinii osmologicznej analizowane samodzielnie i w oderwaniu od innych dowodów, świadczą na korzyść oskarżonego, gdyż nie stwierdzono zgodności pobranych od niego próbek zapachowych. Zgodnie jednak z treścią art. 410 k.p.k. podstawę wyroku ma stanowić całokształt okoliczności. Pomimo, iż w wyniku wskazanej powyżej analizy osmologicznej nie stwierdzono zgodności próbek zapachowych zabezpieczonych w sprawie z próbką pobraną od oskarżonego okoliczność ta nie może samodzielnie przesądzać o niewinności oskarżonego, gdyż w realiach niniejszej sprawy zgromadzono inne dowody o charakterze obciążającym, w tym kategorię dowodu z opinii genetycznych na okoliczność sprawstwa oskarżonego. Należy bowiem mieć na uwadze, że pozytywny wynik badań osmologicznych może stanowić dowodową podstawę skazania, natomiast wynik negatywny nie jest tożsamy z uwolnieniem sprawcy od odpowiedzialności karnej w sytuacji, gdy inne dowody zgromadzone w toku postępowania obciążają go w stopniu gwarantującym obalenie domniemania niewinności.

Sąd w całości obdarzył wiarą również pozostałe dokumenty służące ustaleniu stanu faktycznego w postaci protokołu oględzin miejsca, dokumentacji fotograficznej, protokołu pobrania materiału porównawczego, notatek służbowej i pooględzinowej, czy odpisów wyroków i pozostałych dokumentów. Dokumenty te nie budziły wątpliwości Sądu i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego R. M. za winnego tego, że w dniu 4 października 2016 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, po uprzednim wyważeniu drzwi tarasowych domu mieszkalnego położonego w P., należącego do B. i P. małżonków R., dokonał na szkodę B. i P. małżonków R. zaboru w celu przywłaszczenia z wnętrza ich domu mieszkalnego mienia w postaci pierścionka z białego złota z brylantem, dwóch pierścionków z żółtego złota z brylantami, dwóch łańcuszków złotych z medalikiem, kolczyków z cyrkonią, zegarka marki O. (...), zegarka marki C. (...), aparatu fotograficznego marki S., kamery marki P., gotówki wartości 3000 euro i 500 dolarów amerykańskich, o łącznej wartości szkody 48925,80 złotych na rzecz w/w osób i (...) S.A. w W., a następnie w celu utrzymania się w posiadaniu bezprawnie zabranych rzeczy bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użył przemoc wobec P. R. polegającej na szarpaniu, uderzaniu pięścią w twarz i popychaniu na skutek czego P. R. upadł na stolik, który uległ zniszczeniu, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 281 k.k. W ramach zarzucanego oskarżonemu działania w ramach recydywy Sąd po analizie wyroków skazujących wydanych wobec oskarżonego, jak i okresów odbywanych kar pozbawienia wolności, ocenił iż nie spełnione zostały warunki działania w ramach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k.

Z analizy okresów odbywania przez oskarżonego kar pozbawienia wolności wynika, iż w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do dnia 8 maja 2015 roku odbywał on karę zastępczą pozbawienia wolności za karę grzywny orzeczoną w sprawie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie sygn. IV K 796/13 za czyn z art. 244 k.k.; w okresie od dnia 5 listopada 2014 roku do dnia 8 grudnia 2014 roku oskarżony odbywał karę zastępczą pozbawienia wolności za karę grzywny ze sprawy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie sygn. IV K 350/11 za czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k. i art. 178a § 1 k.k.; wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 4 sierpnia 2017 roku w sprawie sygn. III K 629/17 wobec oskarżonego wymierzono karę pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k. z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od dnia 14 października 2013 roku do dnia 8 kwietnia 2014 roku, od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 5 listopada 2014 roku, od dnia 8 grudnia 2014 roku do dnia 13 kwietnia 2015 roku i od dnia 8 maja 2015 roku do dnia 20 lipca 2015 roku. W tym miejscu należy przypomnieć, iż przestępstwo może spełniać warunki określone w art. 64 § 1 k.k. tylko wtedy, gdy zostało popełnione już po prawomocnym osądzeniu wcześniejszego przestępstwa. Przez skazanie rozumieć należy prawomocne uznanie za winnego, albowiem skazanym – w rozumieniu tego przepisu – jest tylko ta osoba, co do której zapadł prawomocny wyrok sądu. Wyrok skazujący musi być przy tym prawomocny w chwili popełnienia

przez sprawcę kolejnego, podobnego przestępstwa. Warunek uprzedniego skazania nie jest natomiast spełniony, jeżeli sprawca popełnił nowe przestępstwo umyślne zanim został prawomocnie osądzony, albowiem do momentu uprawomocnienia się wyroku, obejmującego takie skazanie, osobę wobec której toczy się postępowanie, uznaje się za oskarżonego, nie zaś za skazanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 r. sygn. II KK 128/15). Nadto, o „odbywaniu” kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo uprzednie można mówić dopiero po uprawomocnieniu się wyroku skazującego na tę karę. Nie spełnia przeto wymogów art. 64 § 1 k.k. wcześniejsza faktyczna izolacja sprawcy, której okres zostaje następnie zaliczony, z mocy art. 63 § 1 k.k. albo innego przepisu, na poczet orzeczonej sprawcy kary pozbawienia wolności (por. Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53-116, wyd. V, Wróbel Włodzimierz (red.).

Skoro w sprawie sygn. III K 629/17 wyrok skazujący wobec oskarżonego z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności uprawomocnił się z dniem 30 sierpnia 2017 roku, a nadto okres odbywanej kary pozbawienia wolności w tej sprawie stanowi okres zaliczenia tymczasowego aresztowania stosowanego wobec oskarżonego w tej sprawie, nie można mówić aby wobec oskarżonego spełnione zostały warunki popełnienia czynu zabronionego w warunkach recydywy szczególnej podstawowej, zarówno z punktu widzenia daty uprawomocnienia się wyroku skazującego jak i zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania w sprawie na zasadzie art. 63 § 1 k.k. Stąd z opisu czynu przypisanego oskarżonemu usunięto działanie przez oskarżonego w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k.

Przestępstwo kradzieży rozbójniczej, o którym mowa w art. 281 k.k., określane jest w literaturze jako tzw. graniczny typ czynu zabronionego, leżący pomiędzy kradzieżą a rozbojem. Zachowanie karalne obejmuje sytuację zwykłej kradzieży, po dokonaniu której sprawca używa środków typowych dla rozboju, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy. Strona podmiotowa kradzieży rozbójniczej charakteryzuje się zatem podwójną kierunkowością zamiaru. Sprawca bowiem, dokonując zaboru rzeczy, działa w celu jej przywłaszczenia, a następnie stosuje określone w art. 281 środki rozbójnicze w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionej rzeczy. Zasadnicza różnica między kradzieżą rozbójniczą a rozbojem związana jest z kolejnością zastosowania przez sprawcę specyficznych środków oddziaływania. W przypadku rozboju służą one do dokonania zaboru rzeczy, są więc stosowane przed lub w trakcie dokonywania zaboru, zaś w kradzieży rozbójniczej sprawca najpierw dokonuje zaboru rzeczy bez zastosowania środków przemocy, a następnie posługuje się tymi środkami po dokonaniu zaboru, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy. Ustawa wyraźnie eksponuje cel działania sprawcy dopuszczającego się kradzieży rozbójniczej. Cytowany przepis na początku opisu przestępstwa zawiera wyraźne sformułowanie celu działania sprawcy, przyjmujące postać formuły „kto w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy”. Osobą, w stosunku do której sprawca używa przemocy, grozi natychmiastowym jej użyciem lub którą doprowadza do stanu nieprzytomności lub bezbronności, może być zarówno pokrzywdzony kradzieżą, jak i każda inna osoba, bez względu na stosunek, jaki łączy ją z pokrzywdzonym, i bez względu na zamiary, jakie ma ona w rzeczywistości w stosunku do sprawcy.

W rozpoznawanej sprawie zachowania oskarżonego jak i innej nieustalonej osoby wyczerpały znamiona kradzieży, gdy po uprzednim wyważeniu drzwi tarasowych domu mieszkalnego należącego do B. i P. małżonków R., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali na ich szkodę zaboru w celu przywłaszczenia wskazanych ruchomości (przełamanie zabezpieczenia, wyjęcia ruchomości spod władztwa pokrzywdzonych – fizyczny ich zabór) a oskarżony celem utrzymania się w posiadaniu bezprawnie zabranych rzeczy bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użył wobec P. R. przemocy polegającej na jego szarpaniu, uderzaniu pięścią w twarz i popychaniu, co oznacza iż w zachowaniu oskarżonego zachodziła wola uzyskania przez niego władztwa nad wskazanymi ruchomościami, a nadto przemoc fizyczna względem P. R. miała na celu utrzymanie się w posiadaniu zabranych rzeczy i została użyta bezpośrednio po dokonaniu zaboru, gdy pokrzywdzony podjął obronę przed dokonywaną na niego szkodę kradzieżą. Wniosek taki wynika z zachowania oskarżonego o którym zeznał pokrzywdzony P. R., przy czym powiązanie czasowe działania oskarżonego dodatkowo świadczy o zamiarze – poprzez godzenie w nietykalność cielesną P. R. – utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy. Tym samym istniały obiektywne podstawy do przypisania oskarżonemu zamiaru w celu utrzymania się w posiadaniu uprzednio skradzionych rzeczy, a tym samym został spełniony wymóg podwójnej

kierunkowości działania sprawcy, a dodatkowo celem działania oskarżonego R. M. była chęć uniknięcia zatrzymania i udaremnienia ewentualnego pościgu, w dalszej zaś kolejności – uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd doprecyzował opis czynu przypisanego oskarżonemu poprzez wskazanie wartości skradzionego mienia, która wynika z wysokości wypłaconego odszkodowania, z modyfikacjami o wartość uszkodzonego mienia czy wartość całkowitą skradzionej waluty, co do której ubezpieczyciel wypłacił wyłącznie maksymalny procent wartości wynikający z umowy ubezpieczenia.

Za występki ten Sąd wymierzył R. M. karę 2 lat pozbawienia wolności. Przepięstwo z art. 281 k.k., zagrożone jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, zatem wymierzona kara mieści się zdecydowanie w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Wymierzając oskarżonemu karę we wskazanym wyżej wymiarze Sąd miał na względzie wszelkie okoliczności mające znaczenie dla sądowego wymiaru kary, w szczególności właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasową karalność za czyn podobny, a przede wszystkim zasady indywidualizacji kary. Sąd rozważał przede wszystkim wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się zachowaniem oskarżonego bez jakiegokolwiek respektu dla przyjętych zasad, w sposób wręcz „bezczelny” bez jakiegokolwiek refleksji nad konsekwencjami swojego zachowania. Zdaniem Sądu takie zachowanie oskarżonego winno spotkać się z ostrą reakcją w szczególności, jeśli rozważy się postępowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. Orzekając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze Sąd wziął przede wszystkim pod uwagę znaczny, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się R. M. wyrażający się przede wszystkim w godzeniu w nietykalność cielesną, a nadto wartość skradzionego mienia, będącego własnością pokrzywdzonych. Oskarżony w sposób jaskrawy wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym oraz społecznym, dopuścił się popełnienia czynu działając w sposób przemyślany, zdeterminowany, nacechowany zuchwałością, nadto w okolicznościach świadczących o poczuciu bezkarności sprawcy. Zdarzenie to miało miejsce w domu pokrzywdzonych, okolicy zamieszkałej a pozostawione na miejsce zdarzenia narzędzia, w tym puszcza z gazem, wykazuje iż sprawcy do kradzieży przygotowali się, obrali narzędzia, zaplanowali drogę ucieczki, najprawdopodobniej również zapewnili środek transportu, tak aby ryzyko rozpoznania zostało wyeliminowane. Dodatkową okolicznością było działanie sprawcy w sposób zdeterminowany, z chęci zysku. Jednocześnie stopień winy oskarżonego należy uznać za znaczny. Zdarzenie z dnia 4 października 2016 roku bez wątpienia nie pozostało bez ujemnych skutków dla pokrzywdzonych, którzy zostali skrzywdzeni przestępstwem we własnym domu, co wiąże się z utratą poczucia bezpieczeństwa i uczuciem bezradności.

Oskarżony R. M. po raz kolejny wszedł w konflikt z prawem, przedmiotowego czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za przestępstwo umyśle, w tym przeciwko mieniu. Powyższe świadczy o postępującej demoralizacji oskarżonego, jego niepoprawności, braku poszanowania dla norm prawnych i zasad współżycia społecznego, a pośrednio także o nieskuteczności stosowanych dotychczas środków represji karnej. Analizując cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy Sąd nie znalazł okoliczności przemawiających na korzyść wymienionego, Sąd zważył też na potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, a to w celu unaocznienia, że za czyny o tak wysokiej społecznej szkodliwości, tym bardziej popełnione przez sprawcę uprzednio karanego, zasługują one na przykładowe ukaranie i orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na wcześniejsze skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności, jak i wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego, zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, na mocy art. 69 § k.k. było wykluczone.

Celem wzmocnienia oddziaływania kary i zrehabilitowania pokrzywdzonym – B. i P. R. i (...) Spółka Akcyjna w W. poniesioną szkodę Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k., Sąd zobowiązał oskarżonego R. M. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości. I tak na rzecz P. R. i B. R., solidarnie na ich rzecz 4909,09 złotych jako połowy wartości szkody, która nie została naprawiona w ramach ubezpieczenia (połowa wartości walut według kursu na dzień czynu w zakresie nieobjętym wypłaconym odszkodowaniem). Nadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz (...) Spółka Akcyjna w W. obowiązek naprawienia szkody jaka została przez ubezpieczyciela spełniona na rzecz pokrzywdzonych, w kwocie 22 827,35 złotych jako połowa wysokości wypłaconego przez ubezpieczyciela odszkodowania, gdyż w tym

zakresie wskazany ubezpieczyciel wypłacił pokrzywdzonym odszkodowanie, stając się tym samym pokrzywdzonym w niniejszej sprawie w tym zakresie. Podejmując decyzję w tym przedmiocie Sąd kierował się względami celowości, a przede wszystkim jednym z głównych zadań prawa karnego, jakim jest kompensowanie szkód poniesionych przez pokrzywdzonego przestępstwem.

Sąd w punkcie IV wyroku orzekł w przedmiocie zabezpieczonych w sprawie śladów kryminalistycznych, które nakazał pozostawić w aktach sprawy, przy czym dowody w postaci śladów zapachowych przechowywać w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w Puławach.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych pod pozycjami 1-5 wykazu dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/429/16/P na k. 23-24 akt sprawy, gdyż stanowiły one przedmioty, które służyły do popełnienia przestępstwa.

Z uwagi na wprowadzenie wobec oskarżonego do wykonania kar pozbawienia wolności ze spraw sygn. III K 285/17 i III K 629/17, cały okres stosowanego wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania nie został zaliczony na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Mając na względzie, iż oskarżony nie posiada stałych dochodów, Sąd stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych oraz od obowiązku uiszczenia opłaty, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.